

(egy pincérlánynak)

[2011. július]

az idő lüktető halánték.
mit csinálni, merre menni,
mert példának okáért:
barack lennék. éppen kajszli.
fertőz kellem tompasága,
martra fut az értelem,
s továbbbszök kényszer délibábja,
nemed visszacseng. kellemesen

hathatnék az esti fényben,
minden csillag félmosoly;
– csak kávézok, míg te éppen
fals csendemben felmosol. –

(...)

kiborotvált nyakkal mered a lényeg
felfüstölt tarkóm mögé,
csak néznek fehérek, csak néznek népek:
hogyan válok füstből köddé,

át a szűrőn, ügyel-bajjal,
merészen, mint szakadár,
eggyé válva minden lommal:
törmelék, fön, x. madár.

raklapon hordoz a száraz erény,
flaszterjazzként átperreg a homok,
nádívként szájmetsző csók hajlik felém,
bús kancám ornyerget ostoroz;

nyakamhoz ért a metszőfog,
ütőeremen érzem;
én már semmimet nem őrzöm;
én már semmimet nem féltem.

(...)

nem ölelt át a nő karja
– sem véletlenül, sem készakarva –
tudtam: kemény vagyok, s azértse'
leszek szédzsekik szakadt válltömése,
és mint vécéülőkén a gyönyörcepppek
meghúzódtam felajzottan, véletlenül
hozzátpadtak önkéntes seggek;
– rájuk száradtam cefetül –

s míg otthon szőrcsimbókból kapirgálva
átkozták seggük szar sorsát:
unottan osztottam parancsot. kötél, gijotin, máglya.
s szaporítottam a szófosást.

(háromrétegű zewára várva)

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Vass Ákos Lajos

Látó Szépirodalmi Folyóirat